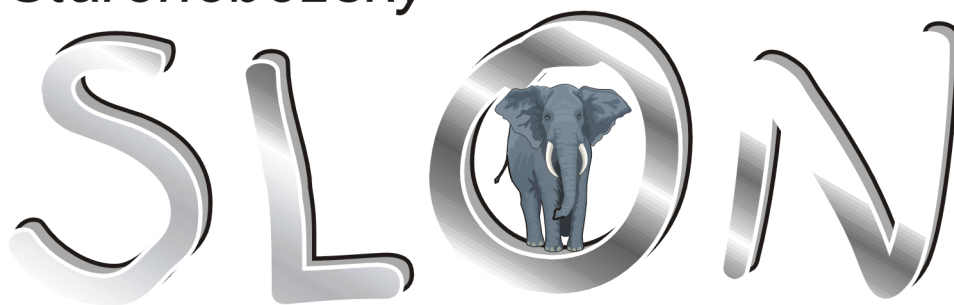

Starohobezský

S L O N

listopad
2014

K

Í

N

D

O

V

Ú

V listopadu bylo pochmurné počasí, ale my jsme se nenechali otrávit jeho sychravostí a nevlídností. A že jsme nezaháleli, to si můžete přečíst na těchto stránkách. Devátáci se podělí o zážitky z Dačic a Třeště, šestáci o své prožitky se zvířecími kamarády a sedmáci se zamýšleli nad svým vztahem ke škole. Za námi je rodičovské sdružení, před námi Mikuláš a tolik očekávané Vánoce. A ještě něco: někteří naši spolužáci odjíždějí na týdenní pobyt do Anglie, a tak jim přejeme šťastnou cestu a příjemný pobyt: enjoy your trip!

Slon

DOD „Pragovka“

Budovou školy nás provedly naše bývalé spolužačky Lucka Kolářová a Vendula Fučíková. Ukázaly nám moderně zařízenou třídu pro obor mechanik seřizovač a další třídy. Viděli jsme i výuku v některých učebnách. Navštívili jsme tělocvičnu a potom kadeřnictví. Kadeřnice byly příjemné a některým z nás i upravily účes. Ze tří škol, které jsme společně navštívili, se nám skoro všem Pragovka líbila nejvíce.

Pavla

DOD Třešť

Škola v Třešti se všem alespoň trochu líbila. Chodili jsme po různých oborech. Skoro všechny zaujalo cukrářství, měli tam vystaveny všelijaké dorty, třeba Eiffelovu věž a Olafa z pohádky Ledové království. Zajímavý byl také obor řezník a ochrana životního prostředí. Nakonec nás zavedli do jejich obrovské a krásné zahrady. Pak jsme pokračovali směrem do sálu, kde byli žáci, kteří něco dělali. Jedni hoblovali, další ukazovali, jak se správně dělají palačinky. Bylo to zajímavé, ale nejlepší byla cesta autobusem tam i zpět.

St

Ptali jsme se některých z vás, proč se slaví 17.11. jako státní svátek.

S: 17.11. se slaví, protože byl boj za svobodu a demokracii. Je to státní svátek a nejde se do školy, takže je to pro nás studenty velká radost.

Vojtěšek: 17. listopad se slaví díky tomu, že studenti demonstrovali za svobodu proti komunistům. Demontrace byla povolena, ale příslušníci policie se bezhlavě pustili do studentů. Bili je hlava nehlava. 17.11. 2014 byly v různých městech demontrace.

Matěj: Nevím, proč se slaví, na televizi jsem se nedíval, protože jsem spal skoro celý den.

Dominik: Nevím.

Pavla: Myslím, že se před lety odehrála v Praze stávká studentů.

K: Nevím, bavila jsem se o tom s mamkou, ale zapoměla jsem to. Jen vím, že se nejde do školy.

N: On to je svátek?

Eva: Je to svátek svobodné demokracie.

Anička: Nedívala jsem se na televizi a ani nějak nezaregistrovávám, co to je za svátek. Hlavně, že jsem doma a nejdu do školy.

Dušek: Vůbec nevím.

Robert : Demontrace proti prezidentovi Zemanovi, mluví se o sesazení prezidenta z místa.

Petr: Před 25 lety byla sametová revoluce, už u nás nevládli komunisti.

Anna: 17.11. sametová revoluce, svátek studentů. V TV toho bylo plno na všech kanálech.

Aleš: Slaví se, protože byla sametová revoluce. Víím to z internetu a ze zpráv.

D: Nevím.

Pepka: Byli jsme doma, protože se Česko a Slovensko osamostatnilo.

Kolmanová: Nevím.

N: Slaví se proto, že Němci zavraždili nějakého studenta, další studenti mu šli dát svíčky a němečtí policisté je k němu nepustili. Ti studenti začali protestovat.

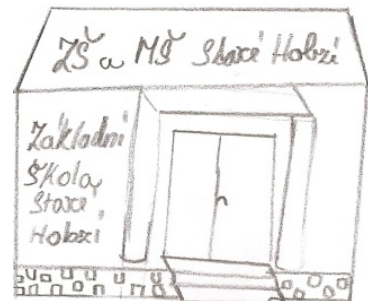
H: Nevím.

Daniela: Vznik samostatného státu.

Škola a já

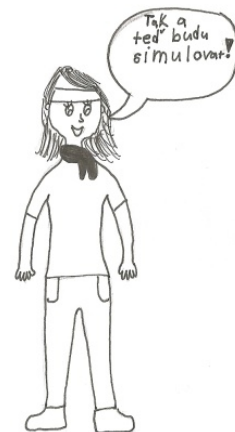
Škola mě osobně nebaví, ale je důležitá. Některé hodiny mě baví a některé ne.

Mám rád tělocvik, hudební výchovu a matematiku. Nemám rád němčinu. Škola mi ale přece něco dala! Kromě vzdělání mi totiž dala kamarády. A když se ohlédnu zpátky, tak si uvědomím, že škola zase není tak špatná. Zasmějeme se, pobavíme, někdy i nějaké špatné věci vyvedeme, až naštveme učitele. Ale hlavně: co škola přináší, to je vzdělání. A vzdělání je důležité.

Robin

Jednou jsem podváděla, když jsem se zapomněla naučit a opisovala jsem od svého kamaráda Michala. To bylo ve čtvrté třídě. Teď si říkám, že jsem tehdy byla úplně hloupá, a směji se sama sobě. Asi ve 2. třídě jsme měli psát z prvouky a mně se nechtělo do školy. Tak jsem přemlouvala a přemlouvala, ale musela jsem jít. Hrozně jsem se bála, že dostanu za 5, ale nedostala. Nedávno se mi vůbec, ale vůbec nechtělo do školy. Tak jsem hrála nemoc. Bylo to v zimě a já tehdy chodila venku bez bundy. Tak si mamka myslela, že mám opravdu horečku, a tak mě nechala doma. Asi za půl hodiny jsem s hrůzou zjistila, že mi je opravdu špatně. Skutečně jsem onemocněla. Asi v 6. třídě jsem se rozhodla, že půjdu na veterinářku. Mamka mi ale řekla, že se musím učit přírodopis. A v tu chvíli mi spadl úsměv z tváře.

Eva

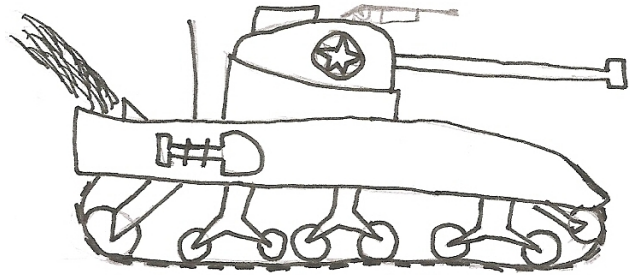
Máme se bát války?

Adéla: Máme se bát války? Podle nafouknutých zpráv ano. Avšak já si myslím, že kromě válčení v propagandě nás situace na Ukrajině nijak zásadně nezasáhne. A i kdyby, máme za zády válečnou organizaci „NATO“, která sice žádnou válku nevyhrála, ale všechno je jednou poprvé, ne? Pokud by však válka přišla až k nám, tak určitě vím, že by šlo hodně lidí bojovat. Ve válku nevěřím.

A divím se tomu, že se lidstvo jako celek těchto středověkých věcí neštítí.

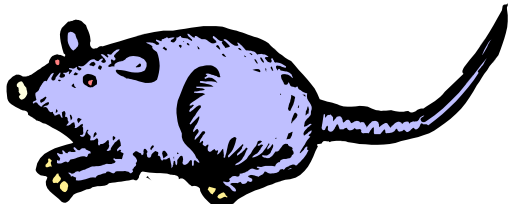
Vojta: Vůbec nevím, jestli se bát války. Jsou tu dvě situace, které zavání válkou. Jedna je na Ukrajině a druhá tam, kde teroristé z Islámského státu bez milosti vraždí civilisty tím nejbrutálnějším způsobem. Více bych se bál války, která by mohla přijít z Ukrajiny. V druhém případě je teroristů několik tisíc a stojí proti nim x krát větší armáda speciálně vycvičených vojáků. Víím, že teroristé nemají slitování: my se bojíme smrti a oni mají zabíjení jako koníček. Podle mě by bylo nejlepší je všechny vyhladit, když nemají slitování oni, tak proč bychom ho měli mít my?

Můj zážitek se zvířátkem

Kamil: Lucy

Mám kamaráda, který se jmenuje Lucy. Většina lidstva se ho štítí. Je to hlodavec. Potkan. Když se o něm zmíním, tak každý mi řekne, ať toho nechám, že je to nechutné zvíře. Byla u nás kočka Micina. Ležela pořád u klece a jako kdyby chránila Lucy. A Lucy, když škádlila Micinu, tak ta se uklidnila. Když jsem vyndal z klece Lucy

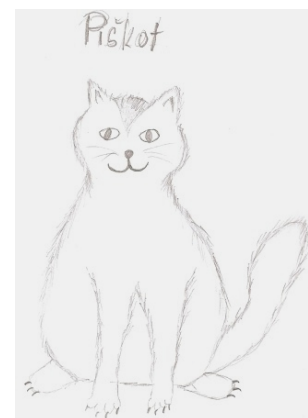

a dal ji k Micince, nasypal jsem do klece žrádlo. Micina žrala granule a Lucy vyrazila k tlamě Miciny. Chtěla si vzít granule. Micina ji kousla. Vzal jsem Lucy k sobě a zařval na Micinu: „Proč jsi kousla Lucy?“ Táta mi řekl, že ji kousla kvůli žrádлу. Tak jsem dal Lucy zpět

k Micině a ta už byla klidná. Potom odešla ke dveřím a pokukovala po Lucy. Micina po chvíli přišla ke kleci. A já měl stále u sebe Lucy. Dal jsem Lucy na Micinu. Dívaly se po sobě. Začal jsem to natáčet a fotit. Lucy a Micina si pak nikdy nic neudělaly a jsou kamarádky dodnes. █

Petra: Kocour Piškot

Přihodilo se to před rokem na Vánoce. Tehdy jsme šli do lesa uříznout vánoční stroměček, teď už máme umělý. Tatka odešel za tlustý strom a uviděl na zemi něco krémového. Vzal to do ruky a zabalil do šátku. Doma nám ukázal, co našel. Mysleli jsme si, že to je nějaký kámen, ale nebyl. Že by se kámen hýbal? Kdepak, v šátku bylo malinké piškotově zbarvené koťátko. Radostí jsem výskala. Hned jsem se o malého nalezněnce začala starat. Připravila jsem mu pelíšek v krabici od bot, ohřála jsem mu mlíčko a začala jsem mu říkat Piškot. Zprvu se koťátko bálo, často mňoukalo, ale pak si na vše zvyklo, stali se z nás velcí kamarádi. Mám svého kocourka ráda. Dnes je mu rok, už je pořádně vykrmený, ale přesto hbitý. Je velmi chytrý, když se vracím ze školy, už na mě čeká před dveřmi a běží mi naproti. Jsem moc ráda, že ho mám.

Aleš: Králík Batman

Když se naší samici narodili králíci, vybral jsem si toho nejhezčího a pojmenoval ho Batman. Batman proto, že při každém krmení vyskakoval z králíkárně. Když králíci povyroستli, začal jsem je trénovat. Postavil jsem jim na vleků překážkovou dráhu z vě-

cí, co jsem kde našel. Z plachty jsem udělal tunel, ze dřeva překážky na přeska-kování. Prolézali i starým dřevým kbelíkem, co jsem našel v železném odpadu. Místo domu měli velkou papírovou krabici, do které jsem jim dával trávu. Můj Batman byl ze všech nejšikovnější. Prvně jsem mu musel pomáhat, postrkoval jsem

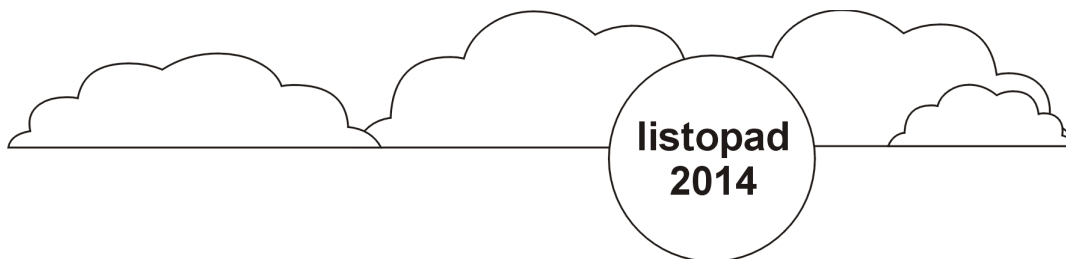
ho do tunelu, přendával přes překážky a učil lézt do kbelíku. Při častém tréninku se to Batman dobře naučil a za odměnu dostával dobré jablko. Po tréninku jsem králíky nosil v kbelících do králíkárně. Králíčí trénink mě moc bavil.

Anička: Popelka

Mám doma králíčka Popelku. Je šedé barvy, proto se jmenuje Popelka. Dostala jsem ji, když byla malá. Ráda s ní chodím na procházky. Sestřenice mi jednou řekla: „Aničko, pojď s Popelkou na hřiště.“ Tak jsme šly. Musím ji hodně rozmazlovat, aby nebyla zlá. Každý den ji krmím. Dávám jí vodu, seno a granule. Teď má malé králíčky, a proto jí říkám Sněhurka. Mám ji moc ráda a nikdy bych ji nevyměnila. Když mě kousne, plácnu ji po zadku. Tuhle mi utekla, nemohla jsem ji najít. Náš pes byl hrdina. Našel ji.

Můj králíček
Popelka

listopad
2014

Každý rok 2.11. si připomínáme naše blízké, kteří již nejsou mezi námi. Stejně jako vloni jsme se zeptali, zda i vy oslavujete Dušičky.

D
U
Š
I
Č
K
Y

Aleš: Chodíme zapalovat svíčky každý rok. Já jezdím taky.

N: Na Dušičky jezdíme pro věnce a pak na hroby. Jezdíme do Cizkrajova, Jemnice a tady do Hobzí. V Cizkrajově potkáme známé, zapálíme svíčky a chvíli si povídáme. Do Jemnice jezdíme kvůli tetě, protože tam má pohřbeného manžela.

Kamil: Vzpomínáme na zesnulé, ale neslavíme. Já a kamarádi jsme byli na hřbitově a uctívali jsme mrtvé. A já chtěl zapálit svíčku a pak jsme večer hráli na hřbitově schovávanou.

D: Vzpomínal jsem na svého dědu a zapálil jsem mu svíčku. A pak jsme na hřbitově hráli na schovávanou. Byla to legrace, akorát nám nadával nějaký pán, a tak jsme šli pryč.

Daniela: Každý rok na Dušičky chodíme prababičce a pradědečkům zapálit svíčky a dát květiny. Chodíme tam s babičkou a dědečkem.

Petra: Každý rok chodíme na hřbitovy, kupujeme svíčky a kytice. Hodně často na taťkovu a mamčinu rodinu vzpomínáme.

Eliška: Jako každý rok jezdíme na hřbitov. Položíme tam věnce a zapálíme svíčky.

Anna: Chodíme na hřbitov upravit hrobečky a zapálit svíčku. Kupujeme pěkné kytky a dáme je na hrob.

Kačka: Každý rok pravidelně chodíme na hřbitov. Chodí celá rodina: dáme tam svíčky a věnce, upravujeme hrob a pak jdeme na další hroby.

Petr: Na Dušičky jsme jeli na hřbitov do Jemnice zapálit svíčku a položit věnec na hrob prababičky a pradědy. Pak jsme jeli do Budče zapálit svíčku a dát věnec na hrob mamčiny rodiny.

tisk

ZŠ a MŠ Staré Hobzí

e-mail: skola.hobzi@dac.cz

www.skolahobzi.cz